Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 13 lipca 2017 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Sprzedaż towarów konsumpcyjnych i związana z tym gwarancja – Dyrektywa 1999/44/WE – Artykuł 5 ust. 1 – Okres odpowiedzialności sprzedawcy – Termin przedawnienia – Artykuł 7 ust. 1 akapit drugi – Towary używane – Umowne ograniczenie odpowiedzialności sprzedawcy

W sprawie C-133/16

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez cour d'appel de Mons (sąd apelacyjny w Mons, Belgia) postanowieniem z dnia 22 lutego 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 marca 2016 r., w postępowaniu:

Christian Ferenschild

przeciwko

JPC Motor SA,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: J.L. da Cruz Vilaça, prezes izby, M. Berger (sprawozdawca), A. Borg Barthet, E. Levits i F. Biltgen, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Ch. Ferenschilda przez P.E. Partscha, avocat,

— w imieniu rządu belgijskiego przez J. Van Holm, J.C. Halleux oraz przez M. Jacobs, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu austriackiego przez C. Pesendorfer, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Europejskiej początkowo przez G. Goddin oraz D. Roussanova, działających w charakterze pełnomocników, a następnie przez G. Goddin oraz C. Valero, działające w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: francuski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 6 kwietnia 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 5 ust. 1 i art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. 1999, L 171, s. 12).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Christianem Ferenschildem a JPC Motor SA w szczególności w przedmiocie żądania odszkodowania za szkodę poniesioną ze względu na brak zgodności w odniesieniu do pojazdu, jaki Ch. Ferenschild nabył od tej spółki.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Zgodnie z brzmieniem motywu 7 dyrektywy 1999/44:

„Towary muszą, przede wszystkim, odpowiadać umownej specyfikacji; zasadę zgodności z umową można uznać za wspólną dla różnych krajowych tradycji prawnych; w niektórych krajowych tradycjach prawnych nie jest możliwe poleganie jedynie na tej zasadzie dla zapewnienia minimalnego poziomu ochrony dla konsumentów; w ramach takich tradycji prawnych, w szczególności dodatkowe przepisy krajowe mogłyby być użyteczne dla zapewnienia, iż konsument jest chroniony w przypadkach, gdy strony nie uzgodniły szczególnych warunków umownych lub gdy strony zawarły warunki umowy lub porozumienia, które bezpośrednio bądź pośrednio uchylają lub ograniczają prawa konsumenta i które, w zakresie, w jakim te prawa wynikają z niniejszej dyrektywy, nie są dla konsumenta wiążące”.

4 Motyw 16 owej dyrektywy przewiduje:

„Specyficzny charakter towarów używanych uniemożliwia ogólnie ich wymianę; zatem prawo konsumenta do zastąpienia towaru dla tych towarów nie jest dostępne; dla takich towarów państwa członkowskie mogą umożliwić stronom uzgodnienie krótszego okresu odpowiedzialności”.

5 Motyw 17 wspomnianej dyrektywy przewiduje:

„Właściwe jest ograniczenie w czasie okresu, w ciągu którego sprzedawca jest odpowiedzialny za wszelki brak zgodności, który istnieje w terminie dostawy towaru; państwa członkowskie mogą również zapewnić ograniczenie okresu, w ciągu którego konsumenci mogą egzekwować swoje prawa, pod warunkiem że taki okres nie wygaśnie przez upływem dwóch lat od daty dostawy; tam, gdzie w ustawodawstwie krajowym czas, w którym rozpoczyna się bieg okresu [terminu] przedawnienia nie jest datą dostawy towaru, łączny czas trwania tego okresu [terminu] zapewniony przez prawo krajowe nie może być krótszy niż dwa lata od daty dostawy”.

6 Motyw 24 dyrektywy 1999/44 stanowi:

„Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjęcia lub utrzymania w mocy surowszych przepisów w obszarze objętym niniejszą dyrektywą dla zapewnienia nawet wyższego poziomu ochrony konsumentów”.

7 Artykuł 1 tej dyrektywy, zatytułowany „Zakres i definicje”, w ust. 1 stanowi:

„Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, w celu zapewnienia jednolitego minimalnego poziomu ochrony konsumentów w kontekście rynku wewnętrznego”.

8 Artykuł 3 tej samej dyrektywy, zatytułowany „Prawa konsumenta”, w ust. 1 i 2 przewiduje:

„1. Sprzedawca odpowiada przed konsumentem za każdy brak zgodności, który istnieje w momencie dostawy towarów.

2. W przypadku braku zgodności, konsument jest upoważniony do wolnego od opłat przywrócenia zgodności poprzez naprawę lub zastąpienie, zgodnie z ust. 3, lub do uzyskania stosownej obniżki ceny lub do unieważnienia umowy w odniesieniu do tych towarów, zgodnie z ust. 5 i 6”.

9 Artykuł 5 tej dyrektywy, zatytułowany „Terminy”, w ust. 1 stanowi:

„Sprzedawca ponosi odpowiedzialność na mocy art. 3, gdy brak zgodności uwidoczni się w ciągu 2 lat od daty dostawy towarów. Jeżeli w ustawodawstwie krajowym prawa ustanowione w art. 3 ust. 2 podlegają okresowi [terminowi] przedawnienia, to okres [termin] ten nie powinien wygasnąć [upłynąć] przed upływem [końcem] dwóch lat od daty dostawy”.

10 Artykuł 7 dyrektywy 1999/44, zatytułowany „Charakter wiążący”, przewiduje w ust. 1:

„Wszelkie warunki umowne lub ustalenia zawarte ze sprzedawcą przed zgłoszeniem sprzedawcy braku zgodności, które bezpośrednio lub pośrednio uchylają lub ograniczają prawa wynikające z niniejszej dyrektywy nie będą, zgodnie z prawem krajowym, wiążące dla konsumenta.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku towarów używanych, sprzedawca i konsument mogą uzgodnić warunki umowne lub ustalenia, które mają krótszy okres odpowiedzialności sprzedawcy niż ustanowiony w art. 5 ust. 1. Taki okres nie może być krótszy niż jeden rok”.

11 Artykuł 8 tej dyrektywy, zatytułowany „Prawo krajowe i minimalna ochrona”, stanowi:

„1. Prawa wynikające z niniejszej dyrektywy są wykonywane bez uszczerbku dla innych praw, na które konsumenci mogą powołać się na podstawie przepisów krajowych, regulujących odpowiedzialność umowną lub deliktową.

2. Państwa członkowskie mogą, dla zapewnienia wyższego poziomu ochrony konsumentów, przyjąć bądź utrzymać w mocy surowsze przepisy, zgodne z traktatem w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą”.

Prawo belgijskie

12 W prawie belgijskim dyrektywa 1999/44 została transponowana do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 1 września 2004 r. o ochronie konsumentów w wypadku sprzedaży towarów konsumpcyjnych (*Moniteur belge* z dnia 21 września 2004 r., s. 68384), która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2005 r.

13 Artykuł 1649 quater kodeksu cywilnego stanowi:

„1. Sprzedawca odpowiada przed konsumentem za każdy brak zgodności, który istnieje w momencie dostawy towarów i który ujawni się w okresie dwóch lat od jej dokonania.

[…]

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego sprzedawca i konsument mogą w odniesieniu do towarów używanych uzgodnić okres krótszy niż dwa lata, który nie może jednak być krótszy od roku.

[…]

3. Roszczenie konsumenta przedawnia się z upływem roku od dnia, w którym konsument stwierdził brak zgodności, jednakże bieg przedawnienia nie może się zakończyć przed upływem okresu dwóch lat przewidzianym w [ust. 1].

[…]”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

14 W dniu 21 września 2010 r. Ch. Ferenschild, obywatel niderlandzki zamieszkały w Belgii, kupił używany samochód od JPC Motor za cenę 14 000 EUR.

15 W dniu 22 września 2010 r. wydział rejestracji pojazdów (Belgia) odmówił rejestracji pojazdu, ponieważ widniał on w systemie informacji Schengen jako skradziony. Stwierdzono zatem brak zgodności tego pojazdu.

16 W dniu 7 października 2010 r. ów brak zgodności został zgłoszony JPC Motor przez ubezpieczyciela, z którym Ch. Ferenschild zawarł ubezpieczenie ochrony prawnej. Ubezpieczyciel ten podniósł odpowiedzialność sprzedawcy na tej podstawie, że pojazd miał ukrytą wadę o charakterze użytkowym, i wezwał sprzedawcę do odbioru pojazdu oraz zwrotu ceny sprzedaży, z zastrzeżeniem ewentualnych kosztów lub strat poniesionych w okresie między dniem sprzedaży a przyszłą datą rozwiązania umowy sprzedaży.

17 W wyniku działań podjętych przez JPC Motor okazało się, że w rzeczywistości to dokumenty pojazdu – a nie sam pojazd – zostały skradzione w celu „zalegalizowania” podobnego pojazdu nielegalnego pochodzenia we Włoszech. W dniu 7 stycznia 2011 r. pojazd nabyty przez Ch. Ferenschilda mógł zostać zgodnie z przepisami zarejestrowany przez wydział rejestracji pojazdów.

18 W dniu 21 października 2011 r. doradca Ch. Ferenschilda wezwał JPC Motor do zapłacenia jego klientowi odszkodowania za szkodę poniesioną wskutek braku zgodności spornego pojazdu.

19 Ponieważ JPC Motor odmówił wypłaty jakiegokolwiek odszkodowania, podnosząc fakt, że reklamacja została złożona po upływie odpowiedniego okresu, w dniu 12 marca 2012 r. Ch. Ferenschild wniósł powództwo przeciw tej spółce do tribunal de commerce de Mons (sądu gospodarczego w Mons, Belgia) w celu uzyskania odszkodowania za szkody poniesione z powodu braku zgodności spornego pojazdu. Zażądał on zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i poniesionych kosztów administracyjnych, a także obniżenia ceny z tytułu zmniejszenia wartości nabytego pojazdu, wraz z odsetkami wyrównawczymi i sądowymi od dnia 7 października 2010 r.

20 Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2014 r. tribunal de commerce de Mons (sąd gospodarczy w Mons) oddalił żądania Ch. Ferenschilda.

21 W dniu 3 kwietnia 2014 r. Ch. Ferenschild wniósł apelację od tego wyroku do cour d'appel de Mons (sądu apelacyjnego w Mons, Belgia).

22 W dniu 8 czerwca 2015 r. cour d'appel de Mons (sąd apelacyjny w Mons) orzekł, iż sprzedany pojazd był dotknięty brakiem zgodności z przepisami w rozumieniu art. 1649 bis i nast. kodeksu cywilnego, lecz że brak ten został usunięty w następstwie rejestracji tego pojazdu. Jednakże z urzędu zarządzone zostało ponowne otwarcie rozprawy w celu umożliwienia stronom przedstawienia uwag dotyczących w szczególności przedawnienia roszczenia.

23 W odniesieniu do przedawnienia roszczenia w postępowaniu głównym sąd odsyłający wskazuje, po pierwsze, że należy odróżnić „okres gwarancji" od „terminu przedawnienia".

24 W tym zakresie wyjaśnia on z jednej strony, że okres gwarancji, przewidziany w art. 1649 quater ust. 1 kodeksu cywilnego, wynosi dwa lata od dnia dostawy towaru. Na podstawie akapitu trzeciego tego przepisu ów termin może zostać skrócony za porozumieniem stron w umowie sprzedaży do okresu nie krótszego niż jeden rok dla towarów używanych. W niniejszym wypadku strony postępowania głównego skorzystały z tej możliwości skrócenia okresu gwarancji do jednego roku.

25 Z drugiej strony termin przedawnienia przewidziany w art. 1649 quater ust. 3 kodeksu cywilnego wynosi jeden rok od dnia, w którym konsument stwierdził brak zgodności, przy czym termin ten nie może upłynąć przed upływem okresu dwóch lat przewidzianego w ust. 1 tego artykułu.

26 Po drugie, sąd odsyłający stwierdza, że w niniejszym wypadku powództwo zostało wniesione w dniu 12 marca 2012 r., czyli po upływie ponad roku od dostawy spornego pojazdu, która miała miejsce w dniu 21 września 2010 r., i po stwierdzeniu braku zgodności tego pojazdu, które nastąpiło w dniu 22 września 2010 r.

27 W tym kontekście pojawia się zatem pytanie o wykładnię art. 1649 quater ust. 3 kodeksu cywilnego w odniesieniu do terminu przedawnienia w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym, w której okres gwarancji został skrócony za porozumieniem stron do jednego roku. Konkretniej, sąd ten zastanawia się nad pytaniem, czy przewidziany w tym przepisie roczny termin przedawnienia powinien zostać przedłużony do upływu dwuletniego okresu gwarancji, przewidzianego w ust. 1 tego artykułu.

28 W tym względzie JPC Motor podnosi w szczególności, że w świetle ratio legis art. 1649 quater ust. 3 kodeksu cywilnego, który ma na celu uniknięcie przedawnienia roszczenia konsumenta przed upływem okresu gwarancji, przedłużenie terminu przedawnienia do upływu dwóch lat nie jest uzasadnione, jeżeli okres gwarancji został ważnie skrócony do jednego roku. W takiej sytuacji przepis ten należy interpretować w ten sposób, że termin przedawnienia powództwa, jakie może wnieść konsument, może upłynąć przed końcem okresu dwóch lat od dostawy towaru używanego.

29 Z kolei Ch. Ferenschild podnosi w szczególności, że dyrektywa 1999/44, a dokładniej jej art. 5 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 akapit drugi, nie pozwala państwom członkowskim na ustanowienie, dla roszczenia konsumenta w odniesieniu do sprzedaży towaru używanego, terminu przedawnienia krótszego niż dwa lata od dnia dostawy tego towaru.

30 Zdaniem sądu odsyłającego, ponieważ art. 1649 quater ust. 3 kodeksu cywilnego może być interpretowany w ten sposób, że termin przedawnienia roszczenia konsumenta może upłynąć przed końcem okresu dwóch lat od daty dostawy towaru używanego, pojawia się pytanie o zgodność przepisów prawa belgijskiego z dyrektywą 1999/44, a w szczególności jej art. 5 ust. 1 i art. 7 ust. 1 akapit drugi.

31 W tych okolicznościach cour d'appel de Mons (sąd apelacyjny w Mons) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy przepisy [art. 5 ust. 1] w związku z [art. 7 ust. 1 akapit drugi] [dyrektywy 1999/44] należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego interpretowanemu w ten sposób, iż w odniesieniu do towarów używanych pozwala on na upływ terminu przedawnienia roszczenia konsumenta przed końcem okresu dwóch lat od daty dostawy towaru wadliwego, jeżeli sprzedawca i konsument uzgodnili okres gwarancji krótszy niż dwa lata?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

32 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający w istocie dąży do ustalenia, czy art. 5 ust. 1 i art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/44 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, które dopuszcza, aby termin przedawnienia roszczenia konsumenta był krótszy niż dwa lata od dostawy towaru, jeżeli owo państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w drugim z tych przepisów rzeczonej dyrektywy, a sprzedawca i konsument uzgodnili okres odpowiedzialności sprzedawcy za dany towar używany krótszy niż dwa lata, a konkretnie jeden rok.

33 Aby udzielić sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi, należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że art. 5 dyrektywy 1999/44, zatytułowany „Terminy", w ust. 1 przewiduje, iż należy rozróżnić dwa rodzaje terminów, z których każdy służy odrębnemu celowi.

34 Z jednej strony chodzi o termin przewidziany w art. 5 ust. 1 zdanie pierwsze tej dyrektywy, czyli okres odpowiedzialności sprzedawcy, który to okres odnosi się od czasu, w którym pojawienie się braku zgodności danego towaru uruchamia odpowiedzialność sprzedawcy przewidzianą w art. 3 tej dyrektywy i w konsekwencji skutkuje powstaniem praw, jakie ten ostatni artykuł przewiduje na rzecz konsumenta. Ten okres odpowiedzialności sprzedawcy co do zasady wynosi dwa lata od daty dostawy towaru.

35 Z drugiej strony termin, do którego odnosi się art. 5 ust. 1 zdanie drugie owej dyrektywy, jest terminem przedawnienia odpowiadającym okresowi, w którym konsument może faktycznie wykonać swoje prawa powstałe w okresie odpowiedzialności sprzedawcy względem tego ostatniego.

36 W drugiej kolejności, jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 52 opinii, podczas gdy art. 5 ust. 1 dyrektywy 1999/44 nakazuje ustanowienie okresu odpowiedzialności sprzedawcy, który to okres zasadniczo wynosi przynajmniej dwa lata od daty dostawy towaru, przepis ten pozostawia przepisom krajowym decyzję co do wprowadzenia terminu przedawnienia roszczenia konsumenta.

37 Niemniej z brzmienia art. 5 ust. 1 zdanie drugie tej dyrektywy w związku z jej motywem 17 wynika, że w sytuacji gdy termin przedawnienia został wprowadzony do prawa krajowego, nie może on upłynąć w ciągu dwóch lat od dostawy danego towaru, i to nawet wtedy, gdy na podstawie tego prawa krajowego ów termin nie rozpoczyna biegu od daty dostawy rzeczonego towaru.

38 Z powyższych rozważań wynika, że aby zapewnić jednolity minimalny poziom ochrony konsumentów w kontekście rynku wewnętrznego, w szczególności zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 1999/44, dyrektywa ta wprowadziła, na podstawie art. 5 ust. 1, dwa odrębne terminy, to jest okres odpowiedzialności sprzedawcy i termin przedawnienia. Każdy z tych terminów co do zasady obligatoryjnie wynosi przynajmniej dwa lata od daty dostawy danego towaru.

39 Wiążący charakter tego podstawowego minimalnego okresu trwania potwierdza brzmienie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy tej dyrektywy, odczytywanego w świetle jej motywu 7, ponieważ na podstawie tego przepisu strony co do zasady nie mogą odstąpić od niego w umowie, a państwa członkowskie mają czuwać nad jego przestrzeganiem (zob. podobnie wyrok z dnia 4 czerwca 2015 r., Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, pkt 55).

40 W trzeciej kolejności, jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 53 opinii, samo brzmienie art. 5 ust. 1 dyrektywy 1999/44 pozwala na stwierdzenie braku związku pomiędzy długością okresu odpowiedzialności sprzedawcy a długością ewentualnego terminu przedawnienia. Artykuł 5 ust. 1 zdanie drugie tej dyrektywy nie odsyła bowiem do zdania pierwszego tego przepisu. Zatem w odróżnieniu od tego, co podnosi w szczególności rząd belgijski w uwagach na piśmie, przepis ten nie uzależnia długości ewentualnego terminu przedawnienia od długości okresu odpowiedzialności sprzedawcy.

41 Mając na względzie powyższe, należy stwierdzić, że z jednej strony termin przedawnienia wynoszący przynajmniej dwa lata od dostawy towaru stanowi istotny element ochrony konsumentów zagwarantowany przez dyrektywę 1999/44, a z drugiej strony długość tego terminu nie zależy od długości okresu odpowiedzialności sprzedawcy.

42 W czwartej kolejności należy uznać, że art. 7 ust. 1 akapit drugi rzeczonej dyrektywy, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą postanowić, iż w przypadku towarów używanych sprzedawca i konsument mogą uzgodnić krótszy okres odpowiedzialności sprzedawcy niż ustanowiony w art. 5 ust. 1 tejże dyrektywy, przy czym taki okres nie może być krótszy niż jeden rok, nie uzasadnia innej interpretacji.

43 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/44 nie dotyczy terminu przedawnienia, lecz wyłącznie okresu odpowiedzialności sprzedawcy, takiego jak wskazany w art. 5 ust. 1 zdanie pierwsze tej dyrektywy. W istocie różne wersje językowe tej dyrektywy, między innymi w językach hiszpańskim, angielskim, francuskim i włoskim, w jej art. 7 ust. 1 akapit drugi odnoszą się do „odpowiedzialności sprzedawcy".

44 Ponadto w wersji w języku niemieckim brzmienie art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/44 jest jeszcze wyraźniejsze w tym zakresie. Podczas gdy bowiem w swym zdaniu pierwszym przepis ten przewiduje możliwość ograniczenia, dla towarów używanych, okresu, w jakim sprzedawca ponosi odpowiedzialność zgodnie z art. 5 ust. 1 tej dyrektywy („der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen"), jego zdanie drugie wskazuje wyraźnie, że owa możliwość dotyczy okresu odpowiedzialności sprzedawcy („diese kürzere Haftungsdauer").

45 Ponadto motyw 16 owej dyrektywy, w zakresie, w jakim wskazuje on, że w odniesieniu do towarów używanych państwa członkowskie mogą umożliwić stronom uzgodnienie krótszego „okresu odpowiedzialności", potwierdza taką interpretację.

46 Po drugie, należy przypomnieć, jak już wyjaśniono w pkt 39 niniejszego wyroku, że okres odpowiedzialności sprzedawcy wynoszący dwa lata od dostawy towaru, taki jak przewidziany w art. 5 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 1999/44, stanowi termin bezwzględnie wiążący, od którego strony umowy co do zasady nie mogą odstąpić. Zatem, jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 74 i 75 opinii, art. 7 ust. 1 akapit drugi tej dyrektywy, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą postanowić, iż w przypadku towarów używanych strony mogą uzgodnić krótszy okres odpowiedzialności sprzedawcy, wynoszący przynajmniej jeden rok, jest przepisem stanowiącym wyjątek, który należy interpretować w sposób ścisły (zob. analogicznie wyrok z dnia 1 marca 2012 r., González Alonso, C-166/11, EU:C:2012:119, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

47 Zatem możliwość przewidzenia przez państwa członkowskie, w wypadku towarów używanych, że strony mogą ograniczyć okres odpowiedzialności sprzedawcy do roku od dostawy towaru, nie dopuszcza opcji, aby państwa członkowskie także postanowiły, iż strony mogą ograniczyć termin przedawnienia określony w art. 5 ust. 1 zdanie drugie owej dyrektywy.

48 Należy wreszcie przypomnieć, że państwa członkowskie powinny przestrzegać minimalnego poziomu ochrony konsumentów przewidzianego w dyrektywie 1999/44. Zatem nawet jeśli, zgodnie z art. 8 ust. 2 tej dyrektywy w związku z jej motywem 24, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjęcia lub utrzymania w mocy surowszych przepisów w obszarze objętym omawianą dyrektywą dla zapewnienia nawet wyższego poziomu ochrony konsumentów, to nie mogą one naruszać gwarancji przewidzianych przez prawodawcę Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 17 kwietnia 2008 r., Quelle, C-404/06, EU:C:2008:231, pkt 36).

49 Przepis krajowy taki jak ten w postępowaniu głównym, który pozwoliłby, aby ograniczenie okresu odpowiedzialności sprzedawcy do jednego roku oznaczało skrócenie terminu przedawnienia, jaki przysługuje konsumentowi, skutkowałby niższym poziomem jego ochrony i naruszałby gwarancje, jakie mu przysługują zgodnie z dyrektywą 1999/44. Jak bowiem stwierdził rzecznik generalny w pkt 93 opinii, konsument zostałby wówczas całkowicie pozbawiony drogi prawnej jeszcze przed upływem dwóch lat po dostawie towaru, który to okres gwarantuje mu przecież brzmienie art. 5 ust. 1 zdanie drugie tej dyrektywy.

50 Z powyższego wynika, że na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 5 ust. 1 i art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/44 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, które dopuszcza, aby termin przedawnienia roszczenia konsumenta był krótszy niż dwa lata od dostawy towaru, jeżeli owo państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w drugim z tych przepisów rzeczonej dyrektywy, a sprzedawca i konsument uzgodnili okres odpowiedzialności sprzedawcy za dany towar używany krótszy niż dwa lata, a konkretnie jeden rok.

W przedmiocie kosztów

51 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 5 ust. 1 i art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, które dopuszcza, aby termin przedawnienia roszczenia konsumenta był krótszy niż dwa lata od dostawy towaru, jeżeli owo państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w drugim z tych przepisów rzeczonej dyrektywy, a sprzedawca i konsument uzgodnili okres odpowiedzialności sprzedawcy za dany towar używany krótszy niż dwa lata, a konkretnie jeden rok.

Podpisy